

Plat, gênant en hilarisch spel over grenzen van intimiteit

Wine Dierickx als pornoster Cicciolina.
FOTO DOROTHEA TUCH

Holland Festival PRIVACY

Door: Wunderbaum en De Warme Winkel

Gezien: 10/6, Compagnietheater

JOUKJE AKVELD

Het was een raar moment toen Wine voor het eerst de piemel van haar geliefde Ward zag. Ze kende die piemel. Als actrice had ze hem honderd keer gezien vanuit de coulissen tijdens een naaktscène van Ward - honderdvijftig als je de repetities meerekende. Maar toen waren ze collega's. Nu was ie daar ineens, 'totaal losgerukt uit z'n context'. Wine: "Ik stond op het punt iets aan te raken wat onaanraakbaar was."

Grappig stel

Wine Dierickx (Wunderbaum) en Ward Weemhoff (De Warme Winkel) zijn in het echte leven een stel, én ze zijn grappig, zoals ze in Privacy onderzoeken wat dat woord nog betekent in een tijd waarin iedereen zijn intieme momenten te grabbel gooit via sociale media. De twee verdiepten zich in kunstenaars die zich eerder begaven op het grensvlak van het publieke domein en hun privéleven.

Dat doen ze met 'some laughs, some drama and some special effects,' zoals musicus S.M. Snider in zijn proloog adequaat vooruitblijkt.

John Lennon en Yoko Ono worden erbij gehaald met hun bed-in in het Amsterdamse Hilton. Filosoof Slavoj Žižek mag in een geestige imitatie van Dierickx oreren dat 'our true inner self full of shit' is en alleen in maskers de waarheid schuilt. En een giechelende Cicciolina, de Italiaanse pornoster die een paar jaar was getrouwd met beeldend kunstenaar Jeff Koons, vertelt met welke beroemde wereldleiders ze het zou kunnen doen ("Hitler? Nooooo") - opnieuw een mooie persiflage van Dierickx.

De acteurs spelen hun imitaties in het Engels en grotendeels achter een ledgordijn, live gefilmd en geprojecteerd op datzelfde gordijn. Dat ontwerp van Theun Mosk werkt prachtig: we zien de twee in hun slaapkamer, maar vaker niet: dan onttrekt de projectie de 'echte Ward en Wine' aan het oog en zie je alleen hun artificiële versie, verkleed en bepruikt.

Tot ze hun kleren uittrekken en naakt het toneel opstappen. Dan vervalft het Engels en is er haar Vlaams en zijn Nederlands. Dan gaat het niet meer over de filosofische vraag hoe kunst en privéwerkelijkheid zich tot elkaar verhouden, maar geven ze zich letterlijk bloot in een openhartige dialoog over hun relatie en hun moeilijk in te lossen kinderwens.

Gegijzeld zaad

Hoewel, openhartig... Hun woorden, een schitterende tekst van Joachim Robbrecht, klinken oprecht, maar de manier waarop ze die declameren is stoïcijns, ontdaan van emoties. Ja, we kijken naar Ward en Wine de geliefden, maar dit is wel theater, zegt die ironische speelstijl. Waardoor je vanzelf ook begint te twijfelen aan de inhoud van hun woorden: dat

gegijzeld zaad van Ward, is dat nou echt? En hebben ze nu samen een kind of niet?

Wards diarree, Wines anale ontmaagding, qua intimiteit worden de grenzen gezocht. Plat, gênant en hilarisch is het, soms allemaal tegelijk. Maar of het de werkelijkheid is, dat blijft door de slim gekozen vorm in het midden. Uiteindelijk bepalen we zelf welke façade we optrekken, lijkt Privacy te willen zeggen. Of dat nu op Facebook is, Instagram of op toneel.